

LIEFDE ENZO

Eerder verschenen van deze auteur:

Ingepikt!
Doortrapt!

emily giffin

liefde enzo

the house of books

Oorspronkelijke titel

Baby proof

Uitgave

St. Martin's Press, New York

Copyright © 2006 by Emily Giffin

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2008 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Marjet Schumacher

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagdia

Verity Smith / Brand X / Corbis

Foto auteur

Sebastian Thaw

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 443 2212 5

D/2008/8899/142

NUR 302

Voor mijn vader, met dankbaarheid

woord van dank

Met heel veel dank aan mijn familie en vrienden voor hun liefde en steun in het voorbije jaar. Bijzondere dank gaat uit naar Mary Ann Elgin, Sarah Giffin, en Nancy LeCroy Mohler, die er zoals altijd vanaf het prille begin van dit verhaal voor me zijn geweest met hun onbetaalbare input. Ik kan me geen betere moeder, zus en vriendin wensen.

Eeuwige erkentelijkheid aan mijn uitzonderlijke redacteur, Jennifer Enderlin, en aan iedereen bij St. Martin's Press, onder wie Kim Cardascia, Sally Richardson, Matthew Shear, George Witte, Jeff Capshew, Andy Lecount, Tom Siino, Gina Wynn, Brian Heller, Christine Jaeger, Jeff Cope, Jeff Willmann, Rob Renzler, Matt Baldacci, Carrie Hamilton-Jones, Nancy Trypuc, Anne Marie Tallberg, Josh Zacharias, John Murphy, Dori Weintraub, Tommy Semosh, Jenn Taber, Christina Ripo, Harriet Seltzer, Christina Harcar, Kerry Nordling, Mike Storrings, Elizabeth Catalano, Kelly Too en Nicole Liebowitz. Dank ook aan Kari Atwell en de lieve mensen bij H.B. Fenn.

Speciale dank aan Lisa Reed, Julie Portera, Allyson Wenig Jacoutot, Jennifer New, Eric Kiefer, Brian Spainhour, Selina Cicogna en Stephen Lee voor hun vriendschap en gulle bijdragen aan dit manuscript. Ik heb veel te danken aan Stephany Evans, een fijne agente en een nog veel fijnere vriendin. En ik bof enorm dat ik Carrie Minton heb, de beste assistente die er maar bestaat.

Een warm dankjewel aan alle goedgunstige boekenclubs en boekwinkels waar ik op bezoek ben geweest, en aan alle lezers overal die naar mijn signeersessies zijn gekomen of de tijd hebben genomen om me zulke lieve en inspirerende mailtjes te sturen.

Tot slot bedank ik mijn echtgenoot, Buddy Blaha, en onze zonen, Edward en George, omdat zij zin geven aan dit alles.

een

Ik heb nooit moeder willen worden. Zelfs toen ik als klein meisje met mijn twee zussen met de poppen speelde, nam ik al de rol aan van suikertante Claudia. Ik stopte hun plastic kroost in bad, gaf ze een schone luier en wiegde ze, maar daarna ging ik er weer vandoor, op spannender missies in de tuin of de kelder. Grote mensen noemden mijn houding ten opzichte van het moederschap ‘schattig’ – en dan schonken ze me die veelbetekenende glimlach waarmee ze ook kijken naar jongens die volhouden dat alle meisjes luizen hebben. In hun ogen was ik gewoon een wildebras met pit, die op een dag vanzelf verliefd en daarmee ook wel wijzer zou worden.

Die grote mensen bleken deels gelijk te hebben. Ik werd inderdaad een stuk wijzer en ik werd inderdaad verliefd – meer dan eens, zelfs – en dat begon met mijn middelbareschoolvriendje Charlie. Toen Charlie me na ons eindexamenfeest echter diep in de ogen keek en vroeg hoeveel kinderen ik wilde, antwoordde ik resoluut: ‘Nul.’

‘Niet één?’ Charlie keek onthutst, alsof ik zojuist een vreselijk duister geheim had opgebiecht. ‘Waarom niet?’

Ik had een heleboel redenen, die ik die avond uiteenzette, maar hij vond ze geen van alle bevredigend. Charlie was niet de enige. Van de talloze vriendjes die na hem kwamen, leek er niet één mijn gevoelens te begrijpen of te accepteren. En hoewel mijn relaties stukliepen om een veelheid aan redenen, had ik altijd het gevoel dat kinderen er een rol in speelden. Toch geloofde ik echt dat ik op een dag de ware zou vinden, die ene man die van me zou houden zoals ik ben, onvoorwaardelijk, zonder de belofte van kinderen. Ik was bereid om op hem te wachten.

Rond mijn dertigste verjaardag legde ik me er echter bij neer dat ik misschien wel alleen zou blijven. Dat ik misschien nooit dat instinctieve gevoel zou hebben dat je krijgt als je weet dat je de Ware hebt gevonden. In plaats van te zwelgen in zelfmedelijden of genoeg te nemen met iets minder dan buitengewoon, richtte ik mijn energie op dingen die ik meer zelf in de hand had – mijn carrière als acquirerend redacteur bij een grote uitgeverij, fascinerende reisjes, gezelligheid met vrienden en interessante schrijvers, avondjes met goede wijn en sprankelende gesprekken. Alles bij elkaar was ik tevreden met mijn leven, en ik hield mezelf voor dat ik geen man nodig had om me compleet en tevreden te voelen.

Toen leerde ik Ben kennen. Knappe, vriendelijke, grappige Ben, die veel te mooi leek om waar te zijn, vooral nadat ik vernam dat hij mijn mening over kinderen zowaar déélde. Het onderwerp kwam ter sprake op de avond dat we elkaar leerden kennen, tijdens een blind date die was georganiseerd door onze wederzijdse vrienden Ray en Annie. We waren bij Nobu en zaten te kletsen over geelstaartsashimi en garnalientempura, toen we werden afgeleid door een jongetje van hooguit zes, dat aan de tafel naast de onze zat. Het joch was superhip gekleed in een Lacoste poloshirt waarvan het kraagje rechtop stond, en had een zwart Kangol hoedje op. Met kaarsrechte rug bestelde hij vol trots zijn sushi, juiste uitspraak en alles, zonder enige hulp van zijn ouders. Dit was duidelijk niet zijn eerste bezoek aan Nobu. Sterker nog, ik zou hebben gegokt dat hij vaker sushi at dan tosti's.

Ben en ik zaten naar hem te kijken, glimlachend zoals mensen dat vaak doen naar kinderen en puppy's, toen ik eruit flapte: 'Als een mens dan zo nodig kinderen moet, kan het maar beter zo'n exemplaar zijn.'

Ben leunde over de tafel heen en fluisterde: 'Eentje met een bloempotkapsel en een hippe garderobe, bedoel je?'

'Nee, eentje die je mee kunt nemen naar Nobu op een doorde-weekse avond,' zei ik nonchalant. 'Ik moet er niet aan denken om kippkrokantjes te moeten eten in een familierestaurant. Van m'n levensdagen niet.'

Ben schraapte zijn keel en grijnsde. 'Wil je nou niet in een voorstad wonen en in een familierestaurant eten, of wil je geen kinde-

ren?’ vroeg hij, en het viel me op dat hij een lichte, sexy onderbeet had.

‘Geen van beide. Allebei. Al het bovengenoemde,’ zei ik. Vervolgens, voor het geval ik nog niet helemaal duidelijk was geweest, voegde ik er voor de goede orde aan toe: ‘Ik wil niet in een familierestaurant eten, ik wil niet in een voorstad wonen, én ik wil geen kinderen.’

Het was niet niks om dit nu al op tafel te gooien, en al helemaal niet op onze leeftijd. Ben en ik waren allebei eenendertig – een leeftijd waarop bij de meeste mannen het onderwerp kinderen met stip boven aan de lijst met taboeonderwerpen voor een eerste afspraakje prijkt. Althans, taboe tenzij je inderdaad kinderen wilt. Als je ze niet wilt, is het aansnijden van dat onderwerp vergelijkbaar met verkondigen dat je goed bevriend bent met Anna Kournikova en dat jullie van triootjes houden, vooral tijdens een eerste afspraakje. Met andere woorden: je date zal je waarschijnlijk niet als potentiële huwelijkskandidaat beschouwen, maar hij zal beslist enthousiast met je willen blijven daten. Want een vrouw van eenendertig die geen kinderen wil, is synoniem voor een vrijheid-blijheid-situatie, en de meeste vrijgezellen snakken daarnaar – wat de reden is waarom ze meestal twintigers uitkiezen als prooi. Het geeft hun een soort stootkussen, wat ademruimte.

De keerzijde van de medaille was dat ik wist dat ik automatisch gediskwalificeerd zou kunnen worden voor langetermijnplannen, zoals ik bij talloze mannen in mijn recente verleden had gevonden. Per slot van rekening beschouwen de meeste mensen – mannen én vrouwen – het niet willen van kinderen als een minpunt. Ik riskeerde het op zijn minst om kil en egoïstisch over te komen, twee eigenschappen die niet boven aan de lijst staan van ‘wat elke man wil’.

In de rommelige wereld van het daten, was ik echter geleidelijk aan openheid gaan prefereren boven gekunsteldheid en diplomatie. Het was een prettig voordeeltje dat ik geen kinderen wilde. Ik had geen last van die beruchte race tegen de klok. Evenmin was ik bezig de hokjes af te vinken op een blauwdruk van het leven. Het gevolg was dat ik volkomen eerlijk kon zijn. Totale openheid, zelfs tijdens een eerste afspraakje.

Dus nadat ik Ben had verteld hoe ik over de kwestie kinderen dacht, hield ik mijn adem in, vrezend voor de bekende kritische blik. Maar Ben verkondigde met een brede glimlach: ‘Ik ook niet!’ op die jubelende en verwonderde toon die mensen gebruiken als ze worden geconfronteerd met een verbluffende toevaligheid. Zoals de keer dat ik mijn juf uit groep vijf tegen het lijf liep in een pub in Londen. Misschien is de kans dat je tijdens een eerste afspraakje tot de ontdekking komt dat de andere partij net als jij geen kinderen wil niet precies even klein als de kans dat je op een barkruk zit aan de andere kant van de oceaan, lurkend aan een biertje, om vervolgens oog in oog te staan met een lerares die je twee decennia lang niet hebt gezien. Maar het gebeurt beslist niet elke dag dat je iemand vindt die een monogame, zinvolle relatie wil en die er ook nog eens bewust voor kiest om de wondere wereld van het ouderschap niet te willen ervaren. Op Bens gezicht stond te lezen dat hij van dit alles doordrongen leek te zijn.

‘Heb je wel eens zo’n gesprek gehoord tussen stellen die de pro’s en contra’s bespreken van kinderen krijgen op jonge leeftijd of juist op latere leeftijd?’ vroeg hij ernstig.

Ik knikte terwijl ik probeerde vast te stellen welke kleur ogen hij had – een aangename combinatie van lichtgroen en grijs met een donkere rand eromheen. Hij was knap, maar naast een prachtige neus, dik haar en een brede, gespierde bouw, had hij ook die ongrijpbare uitstraling die mijn beste vriendin Jess de ‘twinkelfactor’ noemt. Zijn gezicht was levendig en intelligent. Hij was het soort man dat je wel eens in de metro ziet en waarvan je wenste dat je hem kende, terwijl je ogen onwillekeurig naar zijn linker ringvinger schieten.

Ben vervolgde: ‘En dat het hoofdthema van elk van beide scenario’s vrijheid is? De vrijheid die of vroeg, of laat in het leven komt?’

Ik knikte nogmaals.

‘Nou,’ zei hij, en hij zweeg even om een slokje van zijn wijn te nemen. ‘Als het voordeel van jong kinderen krijgen is dat je het dan maar achter de rug hebt, en het beste van kinderen krijgen op latere leeftijd is het uitstellen van de ellende, volgt daaruit dan niet

de logische conclusie dat helemaal geen kinderen krijgen het allerbeste is?’

‘Ik ben het helemaal met je eens,’ zei ik, en ik hief mijn glas om te proosten op zijn redenering. Ik zag ons al samen de wetten van de natuur trotseren (die flauwekul dat een man zijn zaad wil zaaien en dat een vrouw leven wil voelen groeien in haar binnenste) en lak hebben aan de regels van de maatschappij, waar zoveel van mijn vrienden blindelings naar leefden. Ik wist dat ik veel te veel op de zaken vooruitliep door me dit alles voor te stellen met een man die ik nog maar net kende, maar tegen de tijd dat je eenendertig bent, weet je meteen of een man potentie heeft of niet. En Ben had potentie.

En jawel, de rest van ons etentje verliep buitengewoon goed. Geen pijnlijke stiltes, geen irritante tics of andere afknappers. Hij stelde diepzinnige vragen, gaf goede antwoorden, en wekte een belangstellende maar niet gretige indruk. Dus ik nodigde hem uit om bij mij thuis nog wat te komen drinken – iets wat ik nooit doe tijdens een eerste afspraakje. Ben en ik kusten elkaar niet die avond, maar onze armen raakten elkaar aan terwijl hij in een fotoalbum bladerde dat op mijn salontafel lag. Zijn huid voelde elektrisch tegen de mijne, en telkens wanneer hij een bladzijde omsloeg, hapte ik naar adem.

De volgende dag belde Ben me, zoals hij had beloofd. Ik werd een beetje duizelig toen zijn naam oplichtte op het schermje van mijn telefoon, en nog veel duizeliger toen hij zei: ‘Ik wilde je alleen maar even vertellen dat dat verreweg het beste eerste afspraakje was dat ik ooit heb gehad.’

Ik lachte en zei: ‘Dat ben ik met je eens. Sterker nog, het was veel beter dan de meeste van mijn tweede, derde en vierde afspraakjes.’

Uiteindelijk hebben we bijna twee uur zitten kletsen en toen hij uiteindelijk ophing, sprak Ben uit wat ik op dat moment dacht: dat het voelde alsof het maar vijf minuten waren geweest. Dat hij eindeloos met mij kon praten. Ik zou wel willen, dacht ik – dat weet ik nog.

Toen kwam de seks. We hebben maar twee weken gewacht, hetgeen haaks stond op alle standaardadviezen van vrienden, familie en tijdschriftartikelen. Het was niet zozeer dat ik per se met hem

naar bed wilde omdat ik daar een soort wellustige drang toe voelde (hoewel dat zeker wel een rol speelde). Het was meer dat ik geen reden zag om ook maar één avond samen te verspillen. Als ik weet dat iets goed is, dan wil ik er ook voor gaan, vol overgave. Onze eerste keer was dan ook niet vlug of onhandig of aarzelend, de gebruikelijke kenmerken van een eerste keer. In plaats daarvan voegden onze lichamen zich precies naar elkaar, en wist Ben waar ik van hield zonder het te hoeven vragen. Het was het soort seks dat je doet wensen dat je songwriter of dichter was. Of op zijn minst iemand die een dagboek bijhoudt, iets wat ik sinds mijn jeugd niet meer had gedaan, maar waar ik prompt weer mee begon op de dag nadat we met elkaar naar bed waren geweest.

Ben en ik kwamen al snel tot de ontdekking dat we veel meer gemeen hadden dan ons standpunt over kinderen, en dat er veel meer was wat ons bond dan de krankzinnige chemie tussen ons. We hadden een vergelijkbare achtergrond. We waren allebei opgegroeid in New York, hadden allebei twee oudere zussen, en ouders die op latere leeftijd waren gescheiden. We waren allebei ambitieus en succesvol en hadden hart voor ons werk. Ben was architect en hield net zoveel van gebouwen als ik van boeken. We hielden van reizen naar obscure bestemmingen, exotisch eten en te veel drinken. We hielden van films en bands die net even anders waren zonder dat we krampachtig probeerden om intellectueel te zijn. We hielden van uitslapen in het weekend, de krant lezen in bed, en tot 's avonds laat koffie drinken. We waren hetzelfde mengelmoesje van slordig en neurotisch netjes, van pragmatisch en sentimenteel. We waren er allebei van overtuigd geraakt dat relaties de moeite niet waard waren, tenzij er een wonder gebeurde.

Kortom, we werden verliefd op elkaar, alles klopte gewoon. En het was niet de eenzijdige misplaatste blijdschap die je krijgt als een vrouw wanhopig graag wil geloven dat ze de ware heeft gevonden. Onze relatie was zo bevredigend en eerlijk en echt dat ik op een gegeven moment begon te geloven dat Ben mijn zielsverwant was, degene die voor mij was voorbestemd. Het was een concept waar ik voorheen nooit in had geloofd.

Ik kan me de dag nog herinneren dat dit alles me ineens duidelijk werd. De relatie was nog relatief pril, maar het was wel ruim

nadat we onze eerste ik-hou-van-jou's hadden uitgewisseld. Ben en ik zaten te picknicken in Central Park. Overall om ons heen waren mensen aan het zonnen, lezen, lachen, met frisbees aan het gooien, maar toch voelde het alsof we volkomen alleen waren. Elke keer dat ik bij Ben was, voelde het alsof de rest van de wereld wegviel. We hadden net onze lunch van koude kip en aardappelsalade achter de kiezen en lagen op onze rug, hand in hand, en keken omhoog naar een strakblauwe zomerhemel, toen we aan dat serieuze maar voorzichtige gesprek begonnen over vroegere liefdes. Over de mensen en ervaringen die ons hadden gebracht waar we nu waren.

Tot op dat moment waren er vluchtige verwijzingen gemaakt naar ons verleden, en ik was me er heel erg van bewust dat we allebei heimelijk die onvermijdelijke vergelijkingen aan het maken waren om een referentiekader te creëren voor onze relatie. Ze is meer dit en minder dat. Hij is beter of slechter in dat en dat opzicht. Het is heel menselijk om dat te doen – tenzij het je eerste relatie is, hetgeen misschien wel eens de reden zou kunnen zijn waarom je eerste relatie bijzonder voelt en voor altijd heilig blijft. Maar hoe ouder je wordt, hoe cynischer, en des te ingewikkelder en ondoorzichtiger deze bezigheid wordt. Je begint in te zien dat niets volmaakt is, dat er compromissen en offers aan te pas komen. Het is pas echt erg als iemand uit je verleden beter scoort dan degene in je heden, en je denkt: als ik dít had geweten, zou ik hem misschien niet hebben laten gaan. Ik had lange tijd dat gevoel gehad ten opzichte van mijn vriendje uit mijn studententijd, Paul. Mijn relatie met Paul was allesbehalve vlekkeloos, en toch had ik tien jaar lang niemand gevonden die het regelmatig terugkerende verlangen naar wat wij hadden gedeeld de kop in kon drukken.

Maar met Ben was het anders. Ik was gelukkiger dan ik ooit was geweest. Dat zei ik tegen hem, en ik weet nog dat hij me vroeg waaróm het anders was, waaróm ik gelukkiger was. Ik dacht heel lang na, omdat ik een accuraat en volledig antwoord wilde geven. Ik begon onhandig uit te leggen waarom mijn relatie met Paul was stukgelopen en was een hele tijd bezig om Pauls specifieke eigenschappen en kwaliteiten op te sommen. Vervolgens zette ik voor Ben op een rijtje in welke opzichten hij beter was – en wat nog be-

langrijker was: beter voor mij.

Ik zei: ‘Je kunt beter zoenen. Je bent gelijkmatiger van karakter. Je bent vrijgevinger. Je bent slimmer. Je bent minder bevooroordeeld.’

Ben knikte en keek zo ernstig dat ik me kan herinneren dat ik zei: ‘En je recycleet,’ puur om grappig te zijn. (Hoewel het waar was dat Paul nooit recyclede, iets wat in mijn ogen veel over zijn karakter zei.) Terwijl ik praatte, had ik sterk het gevoel dat ik niet echt de kern raakte van wat ik precies bedoelde. Het was frustrerend, want ik wilde dat Ben wist hoe dierbaar hij me was.

Dus ik gaf het min of meer op en stelde Ben dezelfde vragen over zijn ex-vriendin, Nicole. Ik had me inmiddels een vrij aardig beeld van haar gevormd op basis van flarden informatie uit mijn gesprekken met Ben. Ik wist dat ze half Vietnamees was en eruitzag als een porseleinen poppetje. (Oké, ik had misschien wel eens in zijn laden gesnuffeld en een stuk of wat foto’s gevonden.) Ze was binnenhuisarchitecte, en Ben had haar leren kennen bij een groot museumproject in Brooklyn. Haar lievelingsboek was *Honderd jaar eenzaamheid*, wat eveneens Bens lievelingsboek was (een feit dat me ergerde). Ze rookte – ze hadden lange tijd allebei gerookt, totdat hij was gestopt. Ze hadden drie jaar samengewoond en waren bijna zes jaar samen geweest. Hun relatie was intens – hoge pieken en afschuwelijke dalen. Ze waren pas sinds de vorige winter uit elkaar. Ik wist nog steeds niet precies waarom. Dus natuurlijk spookte het woord tussenrelatie telkens door mijn hoofd. De naam Nicole vervulde me met idiote jaloezie.

‘Waarom is deze relatie anders?’ vroeg ik aan Ben, en was vervolgens bang dat ik een beetje te hard van stapel liep. ‘Of is het wel... anders?’

Ik zal nooit vergeten hoe Ben naar me keek, zijn lichte ogen wijd opengesperd en bijna glazig. Hij beet op zijn onderlip, een van zijn sexyer gewoontes, en zei toen: ‘Dat is eigenlijk helemaal geen moeilijke vraag. Ik hou gewoon meer van jou. Dat is alles. En dat zeg ik niet omdat zij verleden tijd is en jij tegenwoordige tijd bent. Het is gewoon zo. In absolute termen. Ik bedoel, ik hield van haar. Echt. Maar ik hou meer van jou. Je hebt werkelijk geen idee.’

Het was het beste wat iemand ooit tegen me had gezegd, en dat

was het om één reden: ik voelde het precies zo. Degene die op deze manier van mij hield, was degene van wie ik net zo hield – hetgeen absoluut kan voelen als een wonder. Het is ook absoluut een wonder.

Dus het kwam niet als een verrassing toen Ben me een paar weken later ten huwelijk vroeg. En toen, precies zeven maanden na ons eerste afspraakje, zijn we er stiekem tussenuit geknepen en in het huwelijksbootje gestapt op een idyllisch wit, halvemaanvormig strandje in St. John. We maakten ons er niet geliefd mee bij onze familie, maar we wilden dat de dag alleen maar over ons zou gaan. Ik weet nog dat ik uitkeek over de zee, direct nadat we elkaar ons jawoord hadden gegeven, en dacht dat het nu echt wij tweetjes was, en dat ons leven samen zich eindeloos voor ons uitstreckte. Er zou nooit iets veranderen, er zouden alleen een paar rimpels bijkomen en grijs haar en mooie, bevredigende herinneringen.

Het onderwerp kinderen kwam uiteraard vaak ter sprake toen we nog maar net getrouwd waren, maar alleen in reactie op onbeschofte vragen van Jan en alleman met betrekking tot onze plannen omtrent eventuele voortplanting: Bens familie, mijn familie, vrienden, willekeurige moeders in het park; zelfs de mensen van de stomerij.

‘We willen geen kinderen,’ antwoordde een van ons dan nonchalant, en vervolgens lieten we gelaten het daaropvolgende onvermijdelijke geleuter over ons heen komen over wat een verrijking kinderen zijn in je leven.

Eén keer, op een boekenfeestje, zei een redacteur onomwonden tegen me dat als ik niet op enig moment kinderen zou krijgen, mijn leven ‘zinloos’ zou zijn. Dat is wat je noemt geen kinderachtige bewering. Ik geloof dat ik iets heb gezegd in de trant van: ‘Goh, dan kan ik mezelf maar beter gelijk van kant maken, niet?’ Ze deed alsof ze me niet hoorde en ratelde maar door over haar kinderen.

Een andere, veelvoorkomende reactie was het meelevende knikje van mensen die dachten dat we in werkelijkheid een pijnlijke waarheid probeerden te verhullen: ons onvermogen om zwanger te raken. Zoals de keer dat een studievriendin van Ben me een visitekaartje in de hand drukte met de adresgegevens van haar vruchtbaarheidskliniek er achterop gekrabbeld. Ik gaf het aan

Ben, die prompt aan deze vriendin vertelde dat hij een vasectomie had ondergaan toen we een paar maanden getrouwd waren. Dit was niet waar – ik was aan de pil – maar deze mededeling bracht het schaamrood naar haar kaken en snoerde haar de mond.

Het leidmotief in de hele kwestie was de vraag: ‘Wie moet er voor jullie zorgen als jullie oud zijn?’ Ben en ik antwoordden dan steevast: ‘We zorgen wel voor elkaar.’ Waarop men (ongelovig) reageerde: ‘Maar als een van jullie doodgaat?’ Dan werd het natuurlijk pas écht een dolle boel. Zo nu en dan wees ik erop dat de bejaardentehuizen vol zitten met mensen wier kinderen nooit op bezoek komen. Dat kinderen geen enkele garantie zijn voor wat dan ook. Je kunt wel een kind krijgen dat een armlastige kunstenaar wordt. Of een kind dat uitgroeit tot een egoïstische, ontevreden volwassene. Of een kind dat speciale behoeften heeft en zodoende niet voor zichzelf kan zorgen, laat staan voor zijn bejaarde ouders. Het kwam erop neer dat Ben en ik het erover eens waren dat de vraag wie er voor je moet zorgen sowieso een idiote, egoïstische reden is om je voort te planten. We werkten en spaarden liever hard in plaats van een toekomstige generatie tot last te zijn.

In de loop van de tijd leerden we echter om onze mening over het onderwerp voor ons te houden. Dat was veel makkelijker. We wisselden simpelweg een veelzeggende blik en hadden het er dan achteraf met elkaar nog even over. We ergerden ons aan de bekrompen veronderstelling dat kinderen een vanzelfsprekendheid waren, maar tegelijkertijd genoten we van de onderliggende zelfvoldaanheid die voortvloeit uit een kindvrije verbintenis. Vrijheid en mogelijkheden en ontdekken waren kernwoorden in onze relatie. We waren bij elkaar omdat we bij elkaar wilden zijn. Niet omdat we een partner nodig hadden om het ouderschap mee te delen of omdat kinderen ons bij elkaar hielden, en ons ketenden met achttien jaar van verplichtingen.

Toen, nadat we een jaar of twee getrouwd waren, veranderde er iets.

In eerste instantie was het nauwelijks merkbaar, zoals alle veranderingen binnen een relatie, zodat het moeilijk is om het precieze ontstaan ervan aan te wijzen. Maar achteraf gezien denk ik dat het allemaal is begonnen toen Ben en ik op skivakantie gingen met

Annie en Ray, het stel dat onze blind date voor ons had geregeld. Annie was een studievriendin van me, met wie ik altijd flink de bloemetjes buiten zette, dus het viel me meteen op toen ze het ineens bij Perrier hield. Eerst beweerde ze dat ze aan de antibiotica was vanwege een sinusontsteking, maar van die hele antibiotica flauwekul had ze zich in het verleden ook nooit wat aangetrokken, dus ik peuterde de waarheid uit haar los. Ze was acht weken zwanger.

‘Was het gepland?’ flapte ik eruit, denkend dat het vast en zeker een ongelukje was geweest. Annie genoot met volle teugen van haar carrière als documentairemaakster en deed er nog een miljoen andere dingen naast. Ze had nooit laten merken dat ze kinderen wilde krijgen, en ik kon me niet voorstellen dat ze tijd zou maken voor het moederschap.

Annie en Ray grepen elkaars hand en knikten eensgezind.

‘Maar ik dacht dat jullie geen kinderen wilden,’ zei ik.

‘We wilden niet metéén kinderen,’ zei Annie. ‘Maar we hebben nu het gevoel dat we er klaar voor zijn. Hoewel ik vermoed dat je er nooit echt helemaal klaar voor bent!’ Ze lachte een hoog, meisjesachtig lachje en bloosde.

‘Hmm,’ zei ik.

Ben gaf me een schop onder tafel en zei: ‘Nou, gefeliciteerd, jongens! Dit is fantastisch nieuws.’ Vervolgens keek hij me streng aan en zei: ‘Is het geen fantastisch nieuws, Claudia?’

‘Ja. Geweldig,’ zei ik, maar onwillekeurig voelde ik me verraden. Ben en ik zouden onze favoriete reisgenoten kwijtraken, onze enige goede vrienden die net zo onbezorgd waren als wij als het ging om baby’s en hun eindeloze hoeveelheid attributen.

We gingen verder met eten, ons gesprek gedomineerd door verhalen over kinderen en onroerend goed in Westchester.

Later, toen Ben en ik alleen waren in onze slaapkamer, berispte hij me omdat ik zo merkbaar niet-enthousiast was geweest. ‘Je had toch wel kunnen doen alsof je blij voor hen was,’ zei hij. ‘In plaats van ze aan een kruisverhoor over voorbehoedsmiddelen te onderwerpen.’

‘Ik was gewoon diep geschokt,’ zei ik. ‘Had jij enig idee?’

Ben schudde zijn hoofd en zei, terwijl er een jaloerse uitdrukking over zijn gezicht schoot: ‘Nee. Maar ik vind het fantastisch.’

‘Je wilt toch niet zeggen dat jij ze ook wilt?’ vroeg ik, meer schertsend dan serieus.

Ben antwoordde onmiddellijk, maar zijn woorden klonken vlak en onoprecht. ‘Natuurlijk niet,’ zei hij. ‘Doe niet zo raar.’

In de maanden die daarop volgden, namen de problemen alleen maar toe. Ben volgde het verloop van Annies zwangerschap met meer dan gemiddelde belangstelling. Hij bewonderde de echofoto’s en hing er zelfs eentje op onze koelkast. Ik zei tegen hem dat wij geen mensen waren die dingen op de koelkast hingen.

‘Jemig, Claudia. Doe niet zo moeilijk,’ zei Ben, terwijl hij met een geagiteerde blik de wazige zwart-witfoto eraf haalde en in een la smeeet. ‘Je zou blij voor hen moeten zijn. Het zijn verdomme onze beste vrienden.’

Kort daarna, vlak voordat de baby van Annie en Ray geboren werd, planden Ben en ik een lastminuteweekendje weg naar het vakantieoord waar we getrouwd waren. Het was begin januari, wanneer Manhattan altijd zo kaal en kleurloos lijkt door het abrupte verdwijnen van kerstversiering en toeristen, en Ben zei dat hij niet kon wachten tot onze aarzelend geplande reis naar Berlize in maart. Ik weet nog dat ik een paar korte broeken en een rode bikini in mijn leren sporttas gooide en opmerkte dat het zo fijn was dat er spontaniteit bestond in onze relatie, de vrijheid om van het ene op het andere moment in het vliegtuig te stappen.

Ben zei: ‘Ja. Ons leven samen heeft best een aantal heel leuke kanten.’

Deze zin klonk mij behoorlijk weemoedig in de oren – onheilspellend zelfs – maar ik vroeg niet verder. Ik zette hem zelfs niet onder druk om te praten toen hij ongewoon zwijgzaam was tijdens onze vlucht naar het Caribisch gebied.

Ik ging me pas zorgen maken toen we later die avond in onze kamer onze kleren en toiletpullen aan het uitpakken waren. Ik bleef heel even voor het raam naar het uitzicht op zee staan kijken, en toen ik weer terugliep naar mijn koffer, ving ik in de spiegel een glimp van Ben op. Er lag een berouwvolle trek om zijn mond. Ik raakte in paniek, denkend aan wat mijn zus Maura ooit had gezegd over mannen die vreemdgaan. Zij is ervaringsdeskundige, aangezien haar man Scott haar op zijn minst twee keer heeft bedrogen

met een andere vrouw. ‘Wees op je hoede als ze heel erg gemeen of heel erg aardig doen. Als ze je bijvoorbeeld bloemen en sieraden gaan geven zonder enige reden,’ had ze gezegd. ‘Of je meenemen op een romantisch reisje. Het is het schuldgevoel. Ze proberen zo iets goed te maken.’ Ik probeerde kalm te blijven en zei tegen mezelf dat ik spoken zag. Ben en ik gingen altijd spontaan een weekendje weg; daar hadden we nog nooit een reden voor nodig gehad.

Toch wilde ik de hardnekkige beelden van Ben die zich tegen een bezwete, vrijgevochten minnares aandrukte van me afzetten, dus ik ging op het bed zitten, schopte mijn teenslippers uit en zei: ‘Ben. Praat met me. Wat is er?’

Hij slikte moeizaam en kwam naast me zitten. Het bed veerde een beetje onder zijn gewicht, en de beweging maakte me nog nerveuzer.

‘Ik weet niet hoe ik dit moet zeggen,’ zei Ben, en zijn stem brak. ‘Dus ik gooi het er maar gewoon uit.’

Ik voelde me misselijk en knikte. ‘Toe maar.’

‘Ik denk dat ik misschien toch wel kinderen wil.’

Ik werd overspoeld door opluchting en lachte zelfs hardop. ‘Dat is even schrikken.’ Ik begon weer te lachen, nog harder, en maakte een Red Stripe uit de minibar open.

‘Ik meen het, Claudia.’

‘Waar komt dit nou ineens vandaan? Annie en Ray?’

‘Misschien. Ik weet het niet. Het is gewoon... het is gewoon een gevoel dat ik heb,’ zei Ben, een vuist tegen zijn hart drukkend.

Hij is in ieder geval niet vreemdgegaan, dacht ik. Verraad van dergelijke omvang kon nooit meer ongedaan gemaakt of vergeten worden. Zijn vage kinderwens zou beslist wel weer overgaan. Maar terwijl Ben zijn lijst met redenen begon op te dreunen waarom een baby leuk zou kunnen zijn – dingen over kinderen die wereld laten zien, het beter doen dan onze ouders hadden gedaan – maakte mijn opluchting plaats voor iets anders. Het was een gevoel van de controle kwijtraken. Een gevoel dat er iets tussen mijn vingers door glipte.

Ik probeerde kalm te blijven terwijl ik een tamelijk klinkende toespraak afstak. Ik zei tegen hem dat het ouderschap niets voor ons was. Dat het fundament van onze relatie onze unieke twee-

eenheid was, het concept dat drie of meer te veel is. Ik wees erop dat we dan dit lastminutereisje niet hadden kunnen maken. We zouden permanent aan huis gekluisterd zijn.

‘Maar er zouden wel ándere dingen zijn,’ zei Ben. ‘En wat als er nu echt iets heel bijzonders aan onze neus voorbijgaat? Ik heb nog nooit iemand horen zeggen dat-ie spijt heeft dat hij of zij een kind heeft gekregen.’

‘Zouden ze het toegeven als het wel zo was?’ vroeg ik.

‘Misschien niet,’ zei Ben. ‘Maar het punt is, ik denk niet dat ze er ooit spijt van zouden krijgen.’

‘Dat ben ik totaal niet met je eens... Ik bedoel, waarom zijn er dan kostscholen? Alleen al het bestaan van kostscholen bewijst iets, toch?’ vroeg ik. Dat over die kostscholen was schertsend bedoeld, maar Ben lachte niet.

Ik zuchtte en besloot vervolgens radicaal van onderwerp te veranderen, me te concentreren op leuke dingen. Ben te laten zien wat we zouden missen als we kinderen hadden.

‘Laten we ons omkleden en uit eten gaan,’ zei ik, en ik zette ‘One Love’ aan op onze draagbare cd-speler, denkend dat er niets boven Bob Marley gaat om een mens in een kindvrije, onbezorgde stemming te brengen.

Maar al deed ik nog zo mijn best om het leuk te maken, de rest van ons weekend verstreek in een steeds groter wordende, onaangename spanning. Het voelde geforceerd tussen ons, en Bens stemming veranderde van stil in naargeestig. Op onze derde en laatste avond op het eiland namen we een taxi naar Asolare, een restaurant met een ongelofelijk uitzicht op de Cruz Bay. We aten praktisch in stilte, maakten alleen wat opmerkingen over de zonsopgang en onze perfect bereide kreeftenstaart. Juist toen de serveerster onze koffie kwam brengen, keek ik Ben aan en zei: ‘Weet je? We hadden een afspraak.’

Zodra de woorden eruit waren, wist ik hoe volslagen belachelijk ik klonk. Een huwelijk is nooit een vaststaande afspraak. Zelfs niet als je samen kinderen hebt, al werkt dat beslist wel in je voordeel. En de ironie daarvan kwam me overweldigend treurig voor.

Ben trok aan zijn oorlel en zei: ‘Ik wil vader worden.’

‘Prima. Prima,’ zei ik. ‘Maar wil je dat liever dan mijn man zijn?’

Hij stak zijn arm uit en legde een hand over de mijne. ‘Ik wil het allebei,’ zei hij terwijl hij in mijn vingers kneep.

‘Tja. Je kunt het niet allebei hebben,’ zei ik, en deed mijn best om de boze ondertoon uit mijn stem te weren.

Ik wachtte tot hij zou zeggen dat hij natuurlijk altijd voor mij zou kiezen. Dat dat het enige was wat hij echt zeker wist in dit leven. ‘Dus? Wat wordt het?’ vroeg ik.

Het was helemaal niet bedoeld als test, maar zo voelde het ineens wel. Ben zat heel lang in zijn cappuccino te staren. Vervolgens haalde hij zijn hand van de mijne weg en roerde langzaam drie klontjes suiker in zijn kopje.

Toen hij uiteindelijk opkeek, stond er wroeging en verdriet te lezen in zijn grijsgroene ogen, en wist ik dat ik mijn antwoord had.

twee

Als we terug zijn van St. John, besluiten Ben en ik wat tijd te nemen om er nog eens rustig over na te denken. Om precies te zijn is Ben degene die besluit dat we dat moeten doen – dat zijn zijn precieze woorden. Ik moet op mijn tong bijten om te voorkomen dat ik roep dat er absoluut niets is waar ik over na hoeft te denken. Hij is degene die radicaal van gedachten is veranderd over zoiets fundamenteels in onze relatie. Dus hij is degene die moet nadenken.

Ik verval weer in mijn gewone routine, ga naar mijn werk en kom 's avonds thuis bij Ben, waar ik lees en hij schetst totdat we naar bed gaan. Ondertussen probeer ik mezelf wijs te maken dat het slechts een fase is die mijn man doormaakt, een soort omgekeerde midlifecrisis. Sommige mannen krijgen spijt dat ze jong zijn getrouwd en kinderen hebben gekregen; Ben twijfelt simpelweg aan ons besluit om helemaal geen kinderen te nemen. Ik zeg tegen mezelf dat het normaal is – misschien zelfs wel heel gezond – om je leven eens onder de loep te nemen. Ben zal de tijd nemen om dat allemaal te doen, en daarna zal hij vast weer bij zijn positieven komen om onze keuzes te bevestigen.

Ik weersta de neiging om de situatie met familie of vrienden te bespreken omdat ik op de een of andere manier geloof dat erover praten de kloof tussen ons tastbaarder zal maken. In plaats daarvan negeer ik de hele situatie in de hoop dat het allemaal vanzelf over zal gaan.

Dat is niet het geval.

Op een zaterdagmiddag wijst Ben op straat naar een meisje met een lichte huid, blauwe ogen en rossig haar en zegt: 'Ze lijkt op jou.' Dan, voor het geval ik het nog niet begrepen heb, zegt hij: 'Als wij een dochter hadden, zou ze er zo uitzien.'

Ik kijk hem alleen maar even aan.

Een paar dagen later, als hij een wedstrijd van de Knicks zit te kijken op televisie, zegt hij dat hij een zoon wil omdat het anders zinloos is geweest dat hij allerlei sportweetjes heeft onthouden sinds hij een klein jongetje was. ‘Niet dat ik onze dochter niks over sport zou bijbrengen,’ voegt Ben eraan toe.

Ik zeg wederom niets.

De week daarna verkondigt hij dat het een soort compromis zou kunnen zijn om maar één kind te nemen.

‘Hoe bedoel je?’ vraag ik.

‘Omdat ik er graag twee zou willen en jij denkt dat je er helemaal geen wilt,’ zegt hij, alsof we zes jaar zijn en moeten beslissen hoeveel donuts we zullen kopen.

‘Ik wéét dat ik helemaal geen kinderen wil,’ zeg ik, terwijl ik een nieuwe strip van de pil aanbreek bij de wastafel in de badkamer.

Ben fronsst zijn voorhoofd en zegt: ‘Als je nou eens stopt met die dingen slikken? Kunnen we niet gewoon kijken wat er dan gebeurt? Zien of het zo heeft moeten zijn?’

Ik zeg tegen hem dat zijn plan overeenkomsten vertoont met de visie van de Christenwetenschap op de moderne geneeskunde.

Hij staart me wezenloos aan.

‘Ik weet iets beters,’ zeg ik. ‘Laten we hand in hand uit het raam springen en zien of het zo heeft moeten zijn dat we doodgaan.’

Vervolgens neem ik mijn pil.

Bens meest monsterlijke opmerking komt op zondag, als we in Rye aan de brunch zitten met Bens moeder, Lucinda, zijn twee zussen, Rebecca en Megan, en diens mannen en kinderen. Als we klaar zijn met eten en verkassen naar de zitkamer van het huis waar Ben is opgegroeid, denk ik wat ik altijd denk wanneer we bij zijn familie zijn: hoe is het mogelijk dat onze families – en met name onze moeders – zo totaal verschillend zijn? Mijn familie is wispelturig; Bens familie is evenwichtig. Mijn moeder is eigenzinnig en allesbehalve moederlijk; Bens moeder is saai en zorgzaam. Ik kijk naar Lucinda, zoals ze daar thee zit te drinken uit een porseleinen kopje, en denk dat ze een echte jaren vijftig kloon is, het soort moeder dat met zelfgebakken koekjes zat te wachten als de kinderen uit school kwamen. Ze lééfde voor haar kinderen

– het ging zelfs zo ver dat Ben dat ooit eens heeft aangewezen als een mogelijke reden voor de scheiding van zijn ouders. Het was een klassiek geval van het lege nest, waarbij de partners tot de ontdekking komen dat er niets anders was dan de kinderen dat hen bond.

Dus zoals dat wel vaker gaat, is Bens vader een nieuw leven begonnen met een veel jongere vrouw, terwijl Lucinda nog steeds leeft voor haar kinderen – en inmiddels ook kleinkinderen (Bens zussen hebben allebei twee dochtertjes). Ben is echter duidelijk haar lievelingetje, misschien omdat hij de enige jongen is. Daarom wil ze wanhopig graag dat we ons standpunt over kinderen herzien, maar ze is veel te beleefd om onze keuzes openlijk te bekritisseren. In plaats daarvan zit ze vol met zogenaamd luchtige opmerkingen over het onderwerp. Zoals toen we onze auto kochten en ze op de achterbank ging zitten met de opmerking: ‘Ruimte genoeg voor een autostoeltje hier achterin!’

Ik heb altijd het gevoel dat haar opmerkingen aan mij gericht zijn, en dat ze mij verantwoordelijk acht voor onze beslissing. Ben zei altijd dat ik spoken zag, maar nu heb ik natuurlijk gewoon gelijk.

Rebecca en Megan zijn allebei fulltime moeder en maken de zaak er niet beter op voor mij. Ze tonen oprechte belangstelling voor mijn uitgeverswereldje en selecteren regelmatig een van mijn boeken voor hun boekenclubjes, maar ik weet dat ze het liefste zouden zien dat ik mijn carrière in de ijskast zet en hun kleine broertje een eigen kleintje schenk.

Dus ook al is Bens familie hartstikke lief en aardig, ik zie er altijd tegenop om tijd met hen door te brengen, omdat ze me onvermijdelijk in de verdediging drijven. Natuurlijk is dat gevoel des te sterker nu Ben en ik geen front meer vormen. En ik heb het akeelige vermoeden dat ze instinctief zullen voelen hoe de zaken ervoor staan en verdeel-en-heers zullen gaan spelen.

En jawel, terwijl de volwassenen zitten te praten en naar Bens nichtjes kijken die met hun Barbies spelen, zegt Rebecca iets over hoe leuk het zou zijn als ze een neefje kregen als tegenhanger. Ik deel snel een preventieve slag uit door naar Megan te kijken en te zeggen: ‘Nou, Meg, je weet wat je te doen staat!’

Megans man, Rob, schudt zijn hoofd en zegt: ‘Vergeet het maar! Wij zijn er klaar mee!’ Megan doet ook een duit in het zakje met de woorden: ‘Twee kinderen is genoeg. Twee is perfect. Bovendien... ik zou niet weten wat ik moest beginnen met een jongetje!’

Lucinda strijkt haar rok glad en werpt een ingetogen, hoopvolle blik op Ben en mij. ‘Tja, dan is het dus aan jullie om een jongetje te krijgen,’ kweelt ze onschuldig. ‘Bovendien is dat de enige manier om het voortbestaan van de familienaam te garanderen!’

Ik voel dat ik zenuwachtig begin te worden terwijl ik me verbaas over het feit dat ze zich zo druk maakt over een naam die aan haar ex-man toebehoort. Maar ik zeg enkel: ‘Ik zou ook niet weten wat ik met een jongetje moest beginnen... Met een meisje trouwens ook niet!’ Vervolgens begin ik te lachen, alsof ik zojuist iets heel geestigs heb gezegd.

Iedereen grinnikt beleefd met me mee.

Behalve Ben, die in mijn knie knijpt en zegt: ‘Daar zou je vanzelf wel achter komen, Claudia. Daar zouden wij vanzelf wel achter komen.’

De blijdschap in de kamer is voelbaar. Zijn familie begint praktisch te applaudisseren, zo opgetogen zijn ze over deze opmerking van hun enige broer en zoon.

Lucinda buigt zich naar voren en zegt: ‘Willen jullie ons soms iets vertellen?’

Glimlachend antwoordt Ben: ‘Nog niet.’

Ik beheers me tot we met zijn tweetjes in de auto zitten, op weg naar huis. ‘Nog niet?’ schreeuw ik. Vervolgens zeg ik tegen hem dat ik me nog nooit zo verraden heb gevoeld.

Ben zegt dat ik niet zo dramatisch moet doen, dat het maar gewoon een formulering was.

‘Een formulering?’ zeg ik verontwaardigd.

‘Ja,’ zegt hij. ‘Jemig, Claudia. Doe toch niet zo hysterisch.’

Op dat moment besluit ik dat het tijd wordt om met iemand van mijn heilige driemanschap te gaan praten – hetzij mijn twee oudere zussen, Daphne en Maura, of mijn beste vriendin, Jess. Na enig nadenken besluit ik dat mijn zussen afvallen, voorlopig althans. Hoewel ze altijd het beste met me voorhebben, weet ik vrijwel zeker dat ze in dit geval niet mijn kant zullen kiezen.

Maura's motivatie zal meer te maken hebben met het feit dat ze niet wil dat ik Ben kwijtraak dan met de overtuiging dat ik een kind moet krijgen. Ze heeft drie kinderen waar ze zielsveel van houdt – en waar ik zielsveel van houd – maar ik denk dat er momenten zijn waarop ze heimelijk misschien wel bijna spijt heeft van haar keuze om kinderen te krijgen. Of in ieder geval om ze met Scott te krijgen. Ik heb haar vaak horen zeggen dat de belangrijkste beslissing in het leven van een vrouw niet is met wie ze trouwt, maar wie de vader van haar kinderen moet zijn. 'Je kunt het niet ongedaan maken,' zegt ze altijd. 'Het scheidt een band voor het leven.' In feite denk ik dat Maura in beide opzichten een slechte keuze heeft gemaakt. Ze is een goed voorbeeld van iemand die meer waarde hecht aan hartstocht en opwindende en uiterlijke aantrekkingskracht dan of iemand een betrouwbare, goede, eerlijke man is. Ik noem 't het 'middelbareschoolmeisjes-fenomeen'. De meeste meiden op de middelbare school hebben geen oog voor de aardige, stille, ietwat sullige jongens en richten zich in plaats daarvan op de opvallende, populaire knullen. Als ze laatstgenoemde op de een of andere manier aan de haak slaan, wanen ze zichzelf werkelijk de gelukkigste schepsels op aarde. Zij hebben de hoofdprijs in de wacht gesleept. Maar als ze twintig jaar later naar een schoolreünie gaan, zien ze in wat voor fout ze hebben begaan. De aardige, stille, ietwat sullige jongen is uitgegroeid tot perfecte echtgenoot, degelijke vader en trouwe levenspartner terwijl de opvallende, populaire knul in een hoekje aan het tongen is met Misty, de sletterige ex-cheerleader.

Dit is min of meer de beknopte versie van Maura's mislukte relatieverleden. Tot vlak voor haar dertigste had ze een relatie met een vent die Niles heette, en het scheelde niks of ze was met hem getrouwd. Maar toen Niles over ringen begon te praten, raakte ze in paniek en besloot ze dat hij 'te saai en voorspelbaar' was. Ze zei dat ze niet kon trouwen met iemand die haar hart niet elke dag sneller deed kloppen. Destijds stond ik vierkant achter haar beslissing. Ik was er helemaal voor om ware liefde te zoeken en geen genoegen te nemen met een compromis – en daar geloof ik nog steeds in. Maar achteraf gezien denk ik echt dat Maura liefde met lust verwarde – en aardig met saai. Niles was goed voor haar en

wilde zich dolgraag aan haar binden. Dat was voor haar een reden om hem op de een of andere manier niet de moeite waard te vinden – of in ieder geval totaal niet interessant. Eerlijk gezegd denk ik ook dat Niles’ uiterlijk een rol speelde bij haar beslissing, al zou ze dat nooit toegeven. Maura vond Niles aantrekkelijk, maar hij was niet het type man waar andere vrouwen naar keken in de kroeg. En Maura wilde een lekker ding. Maura wilde indruk maken. Het was dus geen verrassing toen haar eerste vriendje na Niles de lange, adembenemende, alom populaire Scott was. En hoewel ik zeker weet dat er talloze lange, adembenemende, alom populaire mannen zijn die hun vrouw ook nog eens trouw zijn, ben ik ervan overtuigd dat een onevenredig groot aantal van hen vreemdgaat.

Hoe het ook zij, Scott ging vreemd, en ik denk dat Maura’s visie op mijn relatie gekleurd zal zijn doordat zijzelf de verkeerde keuze heeft gemaakt. Doordat ze, in Daphnes woorden, ‘sexy Scott’ heeft verkozen boven ‘nette Niles’. Maura is al jaren jaloers op mijn relatie met Ben, een relatie die vanbinnen al behoorlijk ideaal is, en er daardoor vanbuiten nog veel idealer uitziet. Het is niet zo dat ze me mijn geluk misgunt, maar Ben is desalniettemin een constante herinnering aan wat ze had kunnen hebben – en waarvan ze wanhopig graag wil dat ik het naar waarde schat en bescherm. Dus ik weet zeker dat zij tegen me zal zeggen dat ik een baby moet nemen om Ben te houden. Dat ik alles moet doen om hem te houden. En dat is iets wat ik echt niet wil horen.

Daphnes redenen om tegen me te zeggen dat ik bij Ben moet blijven, zullen minder te maken hebben met mijn relatie en alles met haar babyobsessie. Het is het filter waardoor zij de wereld om zich heen bekijkt. Zij en haar man, Tony, proberen nu al bijna twee jaar zwanger te worden. Ze hebben het een jaar lang op de ouderwetse manier geprobeerd: drink een fles wijn, spring in bed, en dan maar bidden dat je niet ongesteld wordt. Daarna zijn ze overgestapt op het kopen van vruchtbaarheidsmeters, het maken van ovulatieschema’s en ruziën over piektijden in de maand. Ze is nu aan de Clomid en bezig een vruchtbaarheidskliniek uit te kiezen.

Het doet pijn om het maandelijks terugkerende verdriet van

mijn zus te moeten aanschouwen, om te zien hoe de marteling haar heeft veranderd, hoe bitter ze is geworden nu haar vriendinnen stuk voor stuk baby's hebben gekregen. Haar wrok is het grootst wanneer andere mensen er geen enkele moeite voor hoeven doen, en daarin gaat ze zelfs zo ver dat ze haar vriendin Kelly compleet heeft afgeschreven toen deze tijdens haar huwelijksreis zwanger raakte van een tweeling, een jongen en een meisje. Toen Maura tegen Daphne zei dat ze blij moest zijn voor Kelly (wat misschien best wel zo kan zijn, maar wat beslist een onnodige opmerking was), kregen mijn zussen gigantische ruzie. Daphne verbrak direct het telefoongesprek met Maura en belde prompt naar mij in een poging me in te lijven aan haar kant. Toen Maura vervolgens door het gesprek heen belde op mijn andere lijn, erop gebrand om haar versie van het incident te geven, krijste Daphne: 'Haal het niet in je hoofd om dat wisselgesprek aan te nemen!' en begon vervolgens hysterisch te ratelen hoe ze over een en ander dacht. Ze hield vol dat de onmin met Kelly niets te maken had met de komst van een tweeling, en alles met Kelly's aankondiging dat ze haar dochter Stella zou noemen. 'Dat is mijn naam,' zei Daphne wel tien keer. Ik weerstond de neiging om geestig te zijn en te zeggen: 'Nee hoor, jouw naam is Daphne,' en troostte mijn zus in plaats daarvan met de mededeling dat ik toch al niet zo'n voorstander was van een alliteratie in iemands naam (Daphnes achternaam is Sacco). Ik zei tegen haar dat Stella Sacco klonk als een stripper – en dat als ik op mijn werk een 'Stella Sacco'-cv op mijn bureau kreeg, ik het onmiddellijk aan de kant zou gooien zonder zelfs maar te zien dat ze Fulbright wetenschapper was. Er volgde een uitvoerig gesprek over babynamen, mijns inziens een idioot en dodelijk vermoeiend onderwerp tenzij je een deadline van negen maanden op je schouders voelt drukken. Over babynamen praten terwijl je niet eens zwanger bent, is al bijna net zo belachelijk als een naam claimen. Natuurlijk deelde ik deze observaties met Maura toen ik haar uiteindelijk terugbelde, maar ik zei tegen haar dat we desalniettemin moesten proberen om Daphne te steunen. Ik ben niet anders gewend dan dat ik een broze vrede moet bewaren tussen mijn twee zussen, hoewel zij misschien hetzelfde zullen zeggen. Misschien is dat gewoon de natuurlijke dynamiek tussen drie

zussen. We hebben een heel hechte band met elkaar, maar het is vaak twee tegen één, en er worden telkens weer verschillende allianties gevormd.

Enfin, de gedachte alleen al dat mijn zussen Bens kant zouden kunnen kiezen en mij zouden willen overhalen om een baby te krijgen, is dus gewoon meer dan ik aankan. Ik heb de onvoorwaardelijke, onwrikbare steun nodig van iemand die haar eigen vooroordeel opzijzet. Op dat punt komt mijn beste vriendin, Jess, altijd goed van pas.

Jess en ik hebben elkaar leren kennen tijdens ons eerste jaar op Princeton toen er een band tussen ons ontstond door onze afkeer van onze respectievelijke kamergenotes, die allebei theaterwetenschappen studeerden en allebei Tracy heetten. Op de avond voor het begin van de Thanksgiving-vakantie voerde Jess de Tracy's dronken met wodka en cranberrysap en wist hen over te halen tot een kamergenotenruil. Ze was zo overtuigend dat de Tracy's dachten dat het hun eigen idee was. Mijn Tracy schreef me zelfs een verontschuldigend briefje – in gekalligrafeerde letters. De volgende dag sleepte Jess haar kleren, boeken en dekbed in plastic kratten en vuilniszakken naar de overkant van de gang, en uiteindelijk hebben we de daaropvolgende veertien jaar samengewoond (bijna net zo lang als we thuis hadden gewoond) – onze hele studententijd en daarna in ons eerste sjofele appartement in Manhattan op de hoek van Ninety-second en York.

Naarmate de jaren verstreken, verruilden we het steeds voor iets beters, totdat we een ruime, zonnige loft in Park Avenue South wisten te scoren, die dankzij Jess' kitscherige stijl vaak werd vergeleken met het appartement uit Friends. We hadden allebei af en toe wel eens een vriendje, maar niemand die we de moeite waard vonden om elkaar voor te dumpen.

Totdat Ben op het toneel verscheen.

Jess en ik waren allebei in tranen op de dag dat ik bij Ben introk, en graptten vervolgens dat het uit elkaar gaan voelde als een echtscheiding. We bleven elkaar dagelijks spreken, soms meerdere keren per dag, maar onze vriendschap veranderde wel degelijk. Dat kwam deels doordat we elkaar gewoon minder zagen. We hadden niet meer van die gesprekken 's avonds laat of 's morgens

vroeg die je eigenlijk niet via de telefoon kunt voeren. Het was deels ook onvermijdelijk een verschuiving van loyaliteit. Ben werd degene met wie ik het meest praatte, degene tot wie ik me wendde in tijden van crisis of blijdschap. Ik ken getrouwde vrouwen die hun vriendinnen boven hun man plaatsen, en hoewel ik bewondering heb voor dit staaltje van vrouwelijke loyaliteit, ben ik ook van mening dat het een gevaarlijk mechanisme kan zijn. Bepaalde dingen moeten heilig blijven in een huwelijk. Jess en ik hebben nooit over de veranderingen in onze vriendschap gepraat, maar ik wist dat ze het begreep. Ik heb het idee dat ze zelf ook een beetje afstand is gaan houden, uit respect voor mijn relatie en misschien ook uit een soort trots. Ze heeft een nieuwe vriendinnenkring opgebouwd – allemaal alleenstaande dertigers, allemaal op zoek naar liefde.

Er zijn momenten dat ik een steek van nostalgie voel wanneer Jess met de meiden een sangria gaat drinken in The Village – of alle andere dingen doet die we altijd samen deden. Maar over het algemeen benijd ik haar niet. We worden dit jaar vijfendertig, en ik merk dat het bereiken van deze kritieke leeftijd haar stress geeft. Het is niet zo dat ze wanhopig graag wil trouwen, maar ze wil wel graag kinderen. En ze is zich er maar al te goed van bewust dat haar eicellen een houdbaarheidsdatum hebben (haar woorden, niet de mijne).

Wat het voor mij des te frustrerender maakt om mijn beste vriendin herhaaldelijk te zien schitteren in wat de perfecte Jackie Collins roman zou zijn. Ze heeft een consequente voorkeur voor onbeschikbare types – schaamteloze rokkenjagers, getrouwde mannen of West Coasters die weigeren om zelfs maar te overwegen om in Manhattan te komen wonen. Sterker nog, op dit moment zit ze midden in een relatie die al twee jaar duurt, met een vent die Trey heet en die al het bovenstaande is. Ik weet het, het valt niet mee om een schaamteloze getrouwde rokkenjager te zijn, maar Trey speelt zijn rol met verve. Ter verdediging van Jess moet ik wel aanvoeren dat Trey haar pas vertelde dat hij getrouwd was nadat ze gevoelens voor hem was gaan koesteren, maar ze heeft inmiddels minstens een jaar de tijd gehad om het nieuws te verteren en door te gaan met haar leven.

Het komt erop neer dat Jess een afgrijselijke smaak heeft als het om mannen gaat. Zelfs op de universiteit ging ze voor het arrogante studentenverenigingstype, het soort jongen van wie je je helemaal kunt voorstellen dat hij nog eens voor de tuchtcommissie belandt na een aanklacht vanwege verkrachting tijdens een afspraakje. Het is gek, want in alle andere opzichten heeft Jess haar leven volledig onder controle. Ze is zelfverzekerd, grappig, en de intelligentste vrouw die ik ken. Ze is summa cum laude afgestudeerd aan de universiteit van Princeton zonder dat daar al te veel studeren aan te pas is gekomen, en heeft vervolgens haar MBA gehaald op Columbia. Nu is ze investeringsbankier bij Lehman Brothers en is ze oppermachtig in een door mannen geregeerde wereld, met een salaris waarvan ik dacht dat het alleen was weggelegd voor professionele atleten en filmsterren. Daarnaast ziet ze er ook nog eens uit als een fotomodel. Met haar korte, blonde haar en haar lange, soepel gebouwde lichaam, is ze meer een catwalk- dan een ondergoedmodel, iets wat volgens mijn zus Maura nu juist Jess' probleem is. 'Mannen houden niet van de catwalk-look,' zegt ze altijd. 'Vrouwen wel.' (Maura heeft een heel arsenaal aan oppervlakkige theorieën over relaties. Een aantal van haar parrels van wijsheid: de meest aantrekkelijke partner heeft altijd de macht; vrouwen moeten trouwen met een man die minstens zeven jaar ouder is om de kloof van het ouder worden te dichten; kleine, kale mannen kunnen maar beter goed geschapen zijn.)

Hoe het ook zij, ik besluit dat het tijd is om Jess in vertrouwen te nemen.

Dus de volgende dag gaan we samen lunchen in een delicatessenzaakje halverwege onze respectievelijke kantoren. We bestellen een broodje aan de toonbank, halen vervolgens ieder een zakje chips en een flesje Evian en gaan aan een tafeltje bij het raam zitten. Achter ons zitten vijf bouwvakkers, en wanneer er eentje opstaat om weg te gaan, merkt Jess op dat hij 'het perfecte kontje' heeft. Ze is net een kerel, zoals ze onbeschaamd commentaar geeft op lichaamsdelen van de andere sekse. Ik bekijk zijn in Levi's gehulde achterwerk, beaam dat het inderdaad een buitengewoon fraai exemplaar is, en begin vervolgens aarzelend mijn dilemma uiteen te zetten.

Jess luistert aandachtig, haar gezicht meelevend. Het is lang geleden dat ik echt relatieadvies van haar nodig heb gehad. Ik zie aan haar dat ze het een welkome afwisseling vindt van Treys meest recente angstaanjagende stunt wanneer ze antwoordt met haar Alabama-accent dat ze na al die jaren in het noordoosten nog niet is kwijtgeraakt: ‘Ben en jij komen er samen wel uit. Er is geen reden tot paniek.’

‘Ik ben ook nog niet in paniek,’ zeg ik. ‘Nou ja... misschien een heel klein beetje... Kinderen krijgen is immers niet iets waar je een compromis over kunt sluiten, wel?’

Jess knikt en slaat haar lange benen over elkaar. ‘Goed punt.’

‘Dus ik hoop dat het niet meer dan een fase is,’ zeg ik.

Jess tilt de bovenste helft van haar broodje kipsalade op en stopt er wat chips tussen. ‘Ik weet zeker dat het niet meer dan een fase is,’ zegt ze. ‘Iets tijdelijks wat hij doormaakt.’

‘Ja,’ zeg ik, starend naar mijn broodje kalkoen. Sinds onze terugkeer uit het Caribisch gebied, is mijn eetlust nihil.

‘Weet je nog van zijn gitaar?’ vraagt ze, en rolt met haar ogen. Jess vindt het heerlijk om Ben belachelijk te maken, en hij doet hetzelfde met haar, iets wat ik maar opvat als bewijs van het feit dat ze elkaar graag mogen. Ze lacht en zegt: ‘Die goeie ouwe Benny Van Halen liep een paar maanden lang over van enthousiasme, weet je nog?’

Ik lach terwijl ik terugdenk aan de dag dat Ben en ik langs een klein winkeltje in The Village liepen, dat de Guitar Salon heette. Het zat verscholen in een schattig gebouw van bruinrode zandsteen, uitnodigend verlicht op een regenachtige dag. Dus we gingen er naar binnen en keken wat rond, en na een paar minuten besloot Ben dat hij gewoonweg een vintage gitaar moest hebben. Het was letterlijk de eerste keer dat hij ook maar de geringste interesse toonde in een muziekinstrument, maar ik was inmiddels gewend geraakt aan Bens plotselinge belangstelling voor een breed scala aan onderwerpen. Ben is zo iemand die enthousiasme weet op te brengen voor talloze, talloze dingen – astronomie, films, het verzamelen van oude horloges, noem maar op. Dus ik keek vol genegenheid naar hem en wachtte geduldig terwijl hij een hele reeks vragen afvuurde op de eigenaar van de winkel. Vervolgens ging hij

uitgebreid gitaren uitproberen, liet zijn vingers over de snaren glijden en deed zelfs een poging om erop te spelen. Een uur later had hij een klein fortuin uitgegeven aan een Spaanse gitaar uit 1956 die was gemaakt van rozenhout, inclusief een reeks lessen door iemand met een matige reputatie in de wereld van de klassieke gitaar in New York.

Ben oefende maandenlang met vertederende hartstocht, en had al snel de basisbeginselen onder de knie – en indrukwekkende eeltknobbels op zijn vingers. Op mijn verjaardag bracht hij me een serenade met een perfecte uitvoering van ‘I Can’t Help Falling In Love With You’ – een liedje waar ik van smelt, zo moet ik schaapachtig bekennen, vooral omdat ik altijd heb beweerd dat Ben wel een heel klein beetje weg heeft van een jonge, donkerblonde versie van Elvis.

Korte tijd later echter, verloor Ben de belangstelling voor zijn nieuwe hobby en werd zijn gitaar verbannen naar een stoffig hoekje onder ons bed. Onlangs heeft hij ’m op eBay te koop gezet. Jess verzekert me nu dat Bens huidige fixatie op het vaderschap van net zulke korte duur zal zijn.

‘Het enige probleem is,’ zeg ik, ‘dat Ben eerst daadwerkelijk een gitaar bezat voordat hij het idee om een gevierd muzikant te worden heeft losgelaten.’

‘Dat is waar,’ zeg ze, door haar e-mail scrollend op haar BlackBerry. Jess is een behendig multitasker. Met verwoede duimbewegingen typt ze een antwoord en zegt: ‘En je kunt op geen enkele manier tijdelijk even een kind nemen, hè?’

‘Daar zou de baby van Annie en Ray nou goed van pas komen,’ zeg ik, denkend aan de wekenlange logeerpertijen bij mijn zus Maura in huis na de geboorte van elk van haar drie kinderen. Alle drie de bezoeken begonnen vol opwindende, aangezien er niets zo waardevol en bijzonder is als het welkom heten van een nieuw lid van je familie. Ik vond het ook heerlijk om in alle rust en intimiteit zoveel tijd door te brengen met mijn zus, die normaal gesproken zo’n hectisch leven leidt met haar vele sociale verplichtingen in Bronxville. Maura en ik hebben een aantal van onze beste gesprekken gevoerd op die knusse roze babywolk, allebei in badjas en op pantoffels, met ongepoetste tanden. Dat neemt niet weg dat

de nachtelijke voedingen waar ik me in die dagen voor aanbod altijd vreselijk zwaar waren, en als ik weer naar huis ging, was ik zo moe tot in mijn botten dat het bijna pijn deed. Ik weet werkelijk niet hoe al die vrouwen dat weken- en maandenlang volhouden.

‘Was dat kind nou al geboren of niet?’ vraagt Jess.

Ik glimlach om haar woordkeuze. Voor iemand die wanhopig graag moeder wil worden, zal ze haar vocabulaire moeten afzwakken.

‘Het kan nu elk moment gebeuren,’ zeg ik. ‘Dus laten we hopen dat dit niets is wat een paar uur met een echte, levende baby niet kan genezen.’

Als op bestelling wordt Raymond Gage junior de volgende middag geboren, na veertien uur weeën en een last minute keizersnee. Ben belt me op mijn werk met het nieuws.

‘Annie en Ray willen dat we meteen komen kijken,’ zegt hij opgewonden.

De uitnodiging in het ziekenhuis verbaast me. Annie en Ray zijn goede vrienden van ons, maar ik dacht niet dat we zulke goede vrienden waren. Ik dacht dat we meer ‘Komen jullie gauw een keertje op kraambezoek als we weer thuis zijn’ vrienden waren. Desalniettemin, ondanks de huidige controverser, verheug ik me erop om hun baby te gaan bewonderen.

Dus na mijn werk neem ik de metro naar Roosevelt Hospital, waar ik heb afgesproken met Ben in de cadeauwinkel van het ziekenhuis. Hij heeft al een paar ballonnen aangeschaft, en een kaart die we schrijven in de lift naar de kraamafdeling. We begeven ons naar kamer 1231. De deur is versierd met een grote pastelblauwe ooievaar die een ‘Het is een jongen!’-vlaggetje vasthoudt, net als grofweg de helft van de andere deuren in de gang.

Gezien Annies moeizame bevalling, verwacht ik een ingetogen sfeer, maar binnen is een ruig feest in volle gang. De kamer staat vol met bloemen, cadeaus en minstens een stuk of tien vrienden en familieleden die foto’s nemen van de baby en allemaal om ’t hardst schreeuwen dat ze hem vast willen houden. Er zijn zelfs een paar flessen champagne, die Ray achter zijn rug verstopt, telkens wanneer er een zuster langskomt.

Een stralende Ray en Annie vertellen in geuren en kleuren over Annies vliezen die braken, de taxirit naar het ziekenhuis, en hun ruzie vlak voordat Annie haar ruggenprik kreeg toen Ray bekende dat hij de videocamera thuis had gelaten. We lachen en luisteren en bewonderen Raymond junior, die als twee druppels water op zijn vader lijkt (en ik ben iemand die dergelijke gelijkenissen normaal gesproken niet ziet).

Iedereen geniet met volle teugen, maar ik ben me heel erg bewust van het effect dat dit feestje op Ben heeft. Hij is zichtbaar emotioneerd en dolblij voor onze vrienden, maar ik kan zien dat hij zich ook niet helemaal op zijn gemak voelt en een tikje weemoedig is. Niet verdrietig, maar er wel zo dicht tegenaan als mogelijk is zonder daadwerkelijk verdrietig te zijn. Zijn gezichtsuitdrukking doet me denken aan die van een nog ongetrouwd bruidsm meisje op een bruiloft terwijl ze luistert naar de twintigste heildronk van de avond.

Juist als het zover is dat we Raymond junior om de beurt mogen vasthouden, komt er een borstvoedingsconsulent langs en vraagt Ray beleefd of iedereen alsjeblieft wil vertrekken. Het verbaast me dat Annie, die haar beha's zou hebben verbrand als ze een paar jaar eerder was geboren, ook maar een zier om haar privacy geeft, maar aan de andere kant zeggen ze altijd dat alles anders wordt door een baby. We feliciteren Annie en Ray nog een laatste keer en beloven dat we gauw weer iets van ons zullen laten horen.

In de metro naar huis hoop ik dat Ben begrijpt dat het feestje hier ophoudt. Dat wanneer je met de baby ontslagen wordt uit het ziekenhuis en er een paar weken zijn verstreken, de champagne stopt met vloeien en je er in het holst van de nacht alleen voor staat.

Voor het geval dit feit hem ontgaat, laat ik een paar weken voorbijaan, bel Ben op zijn werk en stel onschuldig voor om aan te bieden een avondje op te passen voor Annie en Ray. Hun de gelegenheid te geven om samen uit te gaan. Ben vindt het een geweldig idee. We bellen onze vrienden, die het aanbod welwillend aanvaarden.

De vrijdag daarop gaan Ben en ik dus met een taxi naar het huis van Annie en Ray en nemen de trap naar hun appartement op de

derde verdieping (terwijl ik opmerk hoe lastig het zal zijn om een kinderwagen die trap op en af te slepen). Ik hoop op een stel afgepeigerde ouders, een rommelig huis, de stank van zure melk vermengd met die van vieze luiers. Maar Ray doet fris geschoren en opgewekt de deur open, en ik constateer tot mijn ontsteltenis dat hun appartement er onberispelijk uitziet. ‘Good to See You’ van Neil Young staat op, een tikje harder dan je zou verwachten in een huishouden met een pasgeboren baby die als een engeltje zit te slapen in zijn autostoeltje.

‘Waar gaan jullie naartoe vanavond?’ vraag ik, ongeduldig als ik ben om hen de deur uit te werken. Laat Ben en mij maar alleen met de baby. En onze grootschalige incompetentie.

‘De plannen zijn gewijzigd,’ zegt Annie kordaat. Ik constateer dat ze er beeldschoon uitziet. Haar haar is naar achteren getrokken in een gladde wrong, en ze heeft nog steeds die zwangere gloed.

‘Wat? Te moe om uit te gaan?’ informeer ik.

‘Nee. We gaan met zijn allen uit. Tafel voor vier bij Patis!’ zegt Ray.

Ik vervloek in stilte mijn keuze van een vlotte spijkerbroek, zwarte top en platte schoenen. Ik kan moeilijk protesteren vanwege het feit dat ik mijn babysittersplunje aanheb. Niet dat het waarschijnlijk is dat mijn vrienden een excuus van het type ‘Ik heb gym schoenen aan’ zouden accepteren.

‘Weet je het zeker?’ zeg ik. ‘We gunden jullie nou juist wat tijd met zijn tweetjes.’

‘Nee! We missen jullie!’ zegt Annie, en ze omhelst me.

‘Wie past er dan op Ray junior?’ wil Ben weten.

‘Hij gaat gezellig mee,’ tjlpt Annie.

‘Serieus?’ vraag ik.

Annie knikt.

‘Hij slaapt toch aan een stuk door. Dat komt wel goed!’ zegt Ray, die het autostoeltje van zijn zoon optilt alsof hij zijn woorden wil onderstrepen. ‘Hé – willen jullie hem nog even vasthouden voordat we weggaan? We hebben nog wel een paar minuutjes... Hij zal er heus niet wakker van worden.’

‘Tuurlijk. Even mijn handen wassen,’ zeg ik, denkend aan mijn zusters obsessie met bacteriën nadat haar eerste kind was geboren.

Ik loop naar de gootsteen in de keuken en begin te schrobben terwijl ik mijn strategie probeer te bepalen. Moet ik hem een beetje heen en weer schudden en proberen hem wakker te maken? Moet ik hem quasi-onhandig in mijn armen wiegen om te laten zien dat ik niks met baby's heb? Ik droog mijn handen af en besluit dat dergelijke stunts er misschien te dik bovenop liggen. Dus neem ik de baby voorzichtig over uit Rays uitgestoken armen. Ik leg mijn vrije hand om zijn piepkleine hoofdje en ga naast Ben op de bank zitten. We staren allebei neer op Raymond junior, die een luierpakje van witte kasjmier aanheeft met een bijpassend mutsje. Hij slaapt onverstoorbaar verder, en ik zie meteen dat hij me een loer gaat draaien en de rol van de voorbeeldige baby gaat spelen.

Na een paar minuten zegt Ben: 'Mag ik?'

Annie straalt. 'Natuurlijk.'

Ben is een natuurtalent en neemt het kind met het grootste gemak van me over. Raymond junior doet één oog open en tuurt omhoog naar Ben. Dan gaapt hij, trekt zijn knieën op tegen zijn borst en valt weer in slaap. Ben kijkt er verliefd naar.

'Zijn ze niet snoezig samen?' zegt Annie.

Ik knik, geïrriteerd vanwege het gebruik van het woord snoezig door mijn vriendin. Het is het eerste teken dat ze veranderd is. De oude Annie zou nooit een woord als snoezig gebruikt hebben – tenzij ze het minachtend bedoelde.

Ben strijkt zachtjes met een vinger over Raymond juniors wang. 'Het is niet te geloven hoe zacht zijn huid is.'

Natuurlijk heeft hij geen plekje eczeem of dauwworm, denk ik.

Ben blijft maar dwepen. 'Kijk dan, Claudia. Kijk dan hoe piepklein zijn vingertjes zijn.'

Raymond junior omklemt Bens duim, en ik vraag me af hoe ik zo'n soort stunt ooit kan overtroeven. Dat kind is goed.

'Huilt hij wel eens?' wil Ben weten.

'Nauwelijks,' zegt Annie, 'het is een heel makkelijke baby.'

Natuurlijk.

'We hebben echt geboft,' zegt Ray. 'Het is zelfs zo dat wij hem 's nachts wakker moeten maken voor zijn voeding.'

'Dat is hoogst ongebruikelijk,' zeg ik, nerveus in Bens richting kijkend.

Iedereen negeert mijn opmerking terwijl Ray zijn zoon in zijn armen neemt, hem terugzet in zijn autostoeltje, en het gezelschap voorgeat naar de straat, waar hij bijna meteen een taxi weet aan te houden. Ik hoop stiekem dat de baby telt als vijfde persoon – meer dan het wettelijk toegestane aantal in een taxi – maar onze chauffeur protesteert niet.

De rest van de avond verloopt al even probleemloos, terwijl Raymond junior vredig ligt te slapen in het rumoerige restaurant. De sfeer is normaal en gezellig, en ik vergeet bijna dat er onder de tafel een baby ligt te slapen. Als al het andere niet werkt, hoop ik dan maar op een onsmakelijke blote tiet aan de eettafel, maar Annie haalt een discreet flesje tevoorschijn en legt uit dat borstvoeding niet haar ding is.

Dus afgezien van het woord snoezig heb ik helemaal niets ten nadele van Annie of Ray of de baby.

Op weg naar huis die avond vraagt Ben wat ik van Raymond junior vond.

Ik zeg dat hij heel schattig is, erg lief.

‘Maar?’ zegt Ben, omdat mijn toon een maar suggereert.

Ik begin te ratelen over hoe ongebruikelijk het is dat een baby zoveel slaapt. Ik breng Ben in herinnering dat de kinderen van mijn zus stuk voor stuk darmkrampjes hadden, en dat zelfs afgezien daarvan de meeste baby’s veel meer gedoe met zich meebrengen dan Raymond junior. Mijn monoloog is niet bepaald subtiel, maar Bens antwoord is dat evenmin: een verkooppraatje dat zwaar leunt op de hoogdravende en onpraktische belofte om ‘de volledige nachtelijke verantwoordelijkheid’ te nemen voor onze baby als we toevallig een lastig exemplaar zouden produceren. Het is alsof hij denkt dat mijn verlangen naar een volle acht uur slaap het enige is wat me ervan weerhoudt om kinderen te krijgen. Direct er achteraan houdt hij een hele toespraak over het vooruitstrevende vaderschapsverlof-beleid van zijn werkgever en het aanlokkelijke vooruitzicht om huisman te zijn.

‘Huisman?’ zeg ik. ‘Je houdt van je werk.’

Ben haalt zijn schouders op. ‘Ik zou ook van onze baby houden... Waar het om gaat, is dat jij geen enkele concessie zou hoe-

ven doen, Claudia,' zegt hij. Vervolgens herhaalt hij zijn woorden, met dezelfde nadruk op jij en enkele.

'Ik heb je de eerste keer wel gehoord, hoor,' zeg ik.

Die nacht, rond drie uur, lig ik klaarwakker te piekeren. Ik overweeg serieus om Ben wakker te schudden en te zeggen: 'Jouw beurt om de baby uit de wieg te halen, lieverd.' Erover praten om midden in de nacht je bed uit te komen is één ding, maar het is iets heel anders om het daadwerkelijk te doen terwijl je niets liever wilt dan slapen.

Ik besluit echter van deze tactiek af te zien. In aanmerking genomen hoe het me de afgelopen weken is vergaan, zou Ben waarschijnlijk fluitend opstaan en gaan brainstormen over babynamen.